

nem arra törekszik, hogy magasabb szinten folytatódjék. Az aktuálisan élő emberiség hordozza az emberi történelem folytonosságát. Az a felelőssége, hogy a soron következő generációnak minél többet adjon át az emberiség múltjából és megnyissa az utat a jövő felé. A művészetoktatás nagy lehetősége, hogy nemcsak szaktudást közvetít, hanem az ember egészével foglalkozik, élni tanít.

(Vinkler László tízéves kora óta kisebb-nagyobb megszakításokkal Szegeden él. Itt járt iskolába és itt tanított, itt teljesítette ki életművét, az itt élő embereket örököltette meg portréin, itt festette nagyméretű freskóját s itt látható a felső-Tiszaparti csónaktároló homlokzatára készített mozaikja is. Itt az otthona.)

— Különösen az 1940—43-as esztendőkre emlékszem szívesen. Amikor hazajöttem Olaszországból, elmentem az egyetemre Kerényi Károly klasszika-filológus professzor egyik művészettörténeti előadására. Hamar összebarátkoztunk, s csütörtökönként az én műtermemben találkozott egy csekély létszámú társaság, amelynek tagja volt Sik Sándor és Bálint Sándor is. Kapcsolatba kerültem olyan kiváló természet-tudósokkal, mint az akkor már Nobel-díjas Szent-Györgyi Albert, vagy Ruznyák István, az Akadémia későbbi elnöke. Nagyszerű érzés volt, hogy ezek a 15—20 évvel idősebb, nagyműveltségű emberek bevettek maguk közé. Különösen nagy jelentőségű volt ez a háború éveiben, amikor a politikailag annyira zavaros és torzult helyzetben voltak barátaim, akik világosan láttak, lévén mindannyian egyértelműen antiszisztiák. Nem tudom, hogy ugyanúgy alakult volna-e emberi-erkölcsi magatartásom és művészi pályám, ha nem találkozom ezekkel az emberekkel. Mindenestre teljesítettem a platonai követelést, harmincéves koromig tanulni igyekeztem, s ha később a tanítás előtérbe került is, a tanulást ma sem hagytam abba. Később olyan feladatok kötöttek le, amelyekért érdemes volt erőt, energiát áldozni, s egyre inkább bebizonyosodik, hogy itt, Szegeden lehet és érdemes alkotó embernek élni és dolgozni, nem is csak átmeneti, rövid ideig. Az a figyelem, amely ebben a városban legutolsó kiállításomat kísérte, ezt a meggyőződést erősítette meg bennem.

TANDI LAJOS

Szerkesztői asztal

A TIT budapesti irodalmi szakosztálya, a Magyar Írók Szövetsége és a Magyar Rádió irodalmi osztálya nagy sikerű *Tiszatáj-estet* rendezett október 30-án a fővárosi Kossuth Klubban. Az est íróvendégei voltak: *Illyés Gyula, Kányádi Sándor, Páskándi Géza és Tóth Béla.* Bevezetőt *Czine Mihály* irodalomtörténész mondott. Közreműködött *Bessenyei Ferenc, Csernus Mariann és Sinkovits Imre.* A házigazda *Bata Imre* irodalomtörténész volt.

*

Magyarországi tartózkodása során szerkesztőségünkbe is ellátogatott Méliusz József romániai magyar író. Vendégünk volt Danuta Cirlić-Straszynska, a varsói világirodalmi folyóirat, a Literatura na świecie főszerkesztő-helyettese.

Szovjet kulturális küldöttség járt november elején Szegeden. A delegáció két írótagja, *Alekszandr Gelman* és *Szamuil Aljosin* szerkesztőségünket is fölkereste.

*

A mohácsi Városi Könyvtár Tiszatáj-ankétot rendezett november 12-én. Az olvasókkal Vörös László főszerkesztő, Annus József főszerkesztő-helyettes és Olasz Sándor főmunkatárs találkozott. — Bonyhádon, Lengyelben és Nagymányokon vett részt író-olvasó találkozóan Annus József.

*

A Somogyi-könyvtár olvasótermében *Páskándi Géza* íróval *Annus József*, lapunk főszerkesztő-helyettese beszélgetett. Közreműködött *Nagy Zoltán*, a Szegedi Nemzeti Színház tagja.